

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: T. G., „X“**, zastoupeného JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem Hradiště 97/4, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21.12.2010, č.j. 9071/10-1100-500331,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21.12.2010, č.j. 9071/10-1100-500331, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 24.11.2009, č.j. 216735/09/214912500379, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 2 126 656,-Kč a proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 24.11.2009, č.j. 216867/09/214912500379, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 4 212 960,- Kč a sděleno penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 842 592,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu. Z toho důvodu nebyly dle žalobce zjištěny všechny okolnosti potřebné ke správnému posouzení věci, a proto není žalobou napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy.

Žalobce podotýká k rozporovaným výdajům poskytnutým společnosti KEY Invest s.r.o. (žalobce společnost označuje jako KEY-invest s.r.o.), že daňové orgány podporují svá tvrzení intaktností společnosti KEY Invest s.r.o. a nemožností ověření, zda byly fakturované částky zaúčtovány i u této společnosti. Žalobce však namítá, že nemůže intaktnost daného subjektu nijak ovlivnit a nemůže ani zjistit, zda byly fakturované částky u jeho smluvních partnerů řádně zaúčtovány. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že mu končila 31.12.2004 smlouva na stavbě D8 – Most přes tratě ČD Trmice, požádal společnost KEY Invest s.r.o. na základě smlouvy o zprostředkování uzavření zakázek pro dodavatele stavby – rámcová ze dne 1.4.2004 o zajištění uzavření dalšího smluvního vztahu na výše uvedené stavbě. Dne 9.12.2004 předložila společnost KEY Invest s.r.o. na základě rámcové smlouvy Technologický a organizačně časový rozpis stavby, na jehož základě žalobce zpracovával v součinnosti s uvedenou společností nabídky pro Metrostav a.s. Dne 20.12.2004 zajistila společnost KEY Invest s.r.o. schůzku mezi zástupcem Metrostavu a.s. J. W. a žalobcem. Následně byla uzavřena smlouva o dílo mezi žalobcem a společností Metrostav a.s. a její dodatky. Žalobce trvá na tom, že v důsledku uzavření uvedené smlouvy o dílo musel žalobce plnit společnosti KEY Invest s.r.o. na základě výše uvedené rámcové smlouvy. Žalobce rovněž trvá na tom, že J. W. jako hlavní stavbyvedoucí mohl žalobce společnosti Metrostav a.s. doporučit, což dle jeho názoru potvrdili ve svých výpovědích i Ing. A. Š. (ekonom stavby) a Ing. J. N. (ředitel divize). J. W. byl jediným pracovníkem společnosti Metrostav a.s., který byl z regionu, znal místní poměry a stavební kapacity.

Žalobce dále namítá, že smlouva uzavřená se společností KEY Invest s.r.o. obsahovala i další předměty činnosti, a to zejména zpracování Technologického a organizačně časového popisu stavby, který je nutný ke zpracování nabídky. Na základě tohoto popisu pak žalobce zpracovával postupně cenové nabídky a předkládal je společnosti Metrostav a.s. Nabídky byly ze strany společnosti Metrostav a.s. akceptovány a byly uzavírány dodatky na jednotlivé celky. Žalobce zdůrazňuje, že technologické předpisy pro provádění železobetonových konstrukcí jsou pouze předpisy, které obsahují způsob uložení armatury, distance armatury, druh betonové směsi, dobu vibrace. Uvedené skutečnosti je třeba specifikovat na určité konkrétní objekty. Úkolem společnosti KEY Invest s.r.o. bylo zpracovat návrh realizace stavby s finančním ohodnocením tak, aby byly uzavřeny dodatky smluv. Žalobce trvá na tom, že smlouva mezi ním a společností KEY Invest s.r.o. byla naplněna jak v předmětu zprostředkování, tak i ve věci součinnosti a ve zpracování potřebných podkladů k uzavření smlouvy mezi žalobcem a společností Metrostav a.s.

K výdajům na dozorování staveb žalobce namítl, že Jan Vajčner jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. potvrdil v rámci své svědecké výpovědi přijetí plateb od žalobce za uvedenou činnost. Žalobce trvá na tom, že jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. potvrdil přijetí i plateb od žalobce za ostatní provedené práce.

Žalobce i v případě společnosti GROMSTAV s.r.o. namítl, že její intaktnost mu nemůže být kladena k tíži. Uvedl, že zmíněná firma prováděla na stavbě Autosalon Lexus

Praha – Stodůlky jako subdodavatel pomocné a dokončovací práce, které bylo třeba zajistit k provedení díla žalobcem. Byl uzavřen ústní závazkový vztah. Vzhledem k tomu, že se jednalo o práce pomocné, které nelze blíže specifikovat, byly takto označeny i v rámci fakturace. Nejednalo se o práce odborné. Rovněž nebylo možno tyto práce specifikovat výměrami. Provedené práce se ani neevidují ve stavebním deníku. Daňovým orgánům byly předloženy řádné faktury, docházkové listy a čestná prohlášení svědků. Žalobce má za to, že předložené důkazní prostředky jsou postačující k prokázání skutečnosti, že vystavené faktury jsou v souladu s provedenými pracemi.

Žalobce rovněž v případě R. Č. zdůraznil, že jeho nekontaktnost nelze žalobci přičítat k tíži. Zdůraznil, že neměl žádnou možnost ověřit si, zda vystavené faktury byly řádně zaúčtovány. Žalobce trvá na tom, že R. Č. zajišťoval práce na stavbách žalobce na základě závazkového vztahu a žalobce provedené práce hradil dle předložené odsouhlasené fakturace. Žalobce má za to, že působení R. Č. na stavbách žalobce bylo potvrzeno čestnými prohlášeními i výsledky svědků. Žalobce trvá na tom, že R. Č. potvrdil přijetí všech plateb dle vystavené fakturace.

Na závěr žalobce uvedl, že v rámci daňového řízení předložil fotodokumentaci prováděných staveb. Zdůraznil, že stavební deník na předmětné stavby se vedl pouze mezi generálním dodavatelem a investorem a nezapisovali se tam jména pracovníků. Poukázal rovněž na skutečnost, že v době provádění stavby měl žalobce pouze 10 kmenových pracovníků a předmětné stavby mohl tedy provádět pouze dodavatelským způsobem. Zdůraznil, že žádný předpis nestanoví, jakým způsobem má zhotovitel prokazovat působení svých pracovníků na stavbách. Domnívá se, že ve vztahu ke všem výše uvedeným dodavatelům žalobce předložil maximální možné důkazy, které jsou v rámci obdobných obchodních vztahů běžné a možné. Konstatoval, že v rámci kontroly byly kontrolovány i výdaje ve vztahu k deseti dalším obchodním partnerům žalobce a při předložení stejných důkazů byly výdaje uznány jako daňově uznatelné, protože tyto obchodní partneři byli kontaktní ve vztahu k daňovým orgánům. Zdůraznil, že neuznané výdaje se opírají výhradně nekontaktnost daných subjektů. Dle názoru žalobce je celá kauza účelově zmanipulována původně žalovaným za účelem poškození žalobce a je založena pouze na pochybnostech. Poukázal rovněž na skutečnost, že v dané věci bylo o doměrku na dani z přidané hodnoty rozhodnuto dříve, než o doměrku na dani z příjmů fyzických osob, přestože dle jeho názoru daň z přidané hodnoty se odvíjí od daně z příjmů.

Žalobce navrhl ve své žalobě provedení svědeckých výslechů svědků L. K., R. Š. a P. H. v rámci soudního řízení.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný předně zdůraznil, že kromě žalobcem předložených a navržených důkazních prostředků bylo prováděno i další šetření, které v dané věci směřovalo k objektivnímu zjištění všech skutečností, které by měly vliv na přiznání nároku uplatňovaného žalobcem. Toto šetření bylo prováděno i v průběhu doplnění daňového řízení, jehož provedení bylo v odvolacím řízení uloženo správci daně původně žalovaným. Původně žalovaný trvá na tom, že daňové orgány v předmětném řízení přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo při respektování práv a povinností správních orgánů i žalobce.

K žalobcem navrženému výslechu svědků v rámci soudního řízení původně žalovaný uvedl, že žalobci byl v rámci daňového řízení dán prostor pro dokazování jeho tvrzení.

V případě svědka P. H. původně žalovaný uvedl, že tento svědek byl v rámci daňového řízení vyslechnut a jeho výpovědi nebyla dle původně žalovaného tvrzení žalobce prokázána. Výsledky dalších svědků mohl dle původně žalovaného žalobce navrhnout již v řízení před daňovými orgány. Toto však neučinil. Mají-li uvedená svědectví obsahovat podstatné okolnosti, které by měla vliv na rozhodnutí daňových orgánů, naskytá se dle původně žalovaného otázka, proč tyto důkazní prostředky žalobce nenavrl již v řízení před správcem daně, případně v řízení odvolacím.

Původně žalovaný trvá na tom, že daňové orgány ve svých rozhodnutích vycházely z důkazních prostředků soustředěných v daném řízení a obsažených ve spisu. Původně žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno v daném případě tížilo jednoznačně žalobce. Neprokáže-li daňový subjekt faktickou existenci zdanitelného plnění, neunesl své důkazní břemeno. Původně žalovaný zdůraznil, že při posuzování oprávněnosti uplatněných výdajů vycházel z obecně platné podmínky stanovené v ustanovení § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „daňový zákon“), podle které musí mít výdaj přímou a bezprostřední vazbu na podnikatelskou činnost a musí být doložen takovým způsobem, že lze prokázat jeho konkrétní souvislost s využitím pro podnikání. Původně žalovaný trvá na tom, že žalobce nepředložil žádné věrohodné důkazní prostředky, které by jednoznačně osvědčovaly jeho tvrzení. Nedoložil, v jakém rozsahu a zda skutečně došlo k uskutečnění služeb a provedení konkrétní práce na základě žalobcem předložených dokladů od společnosti KEY Invest s.r.o., společnosti GROMSTAV s.r.o. a R. Č. Dle původně žalovaného tyto skutečnosti nevyplynuly ani z výpovědi svědků. Původně žalovaný zdůraznil, že v rámci daňového řízení nebylo zpochybněno provedení svatebních prací jako takových, ani to, že mohly být provedeny formou subdodávek, bylo však zpochybněno, že je provedly osoby uvedené na fakturách a smlouvách o dílo doložených žalobcem za tam uvedených podmínek.

Původně žalovaný uzavřel, že žalobce v daném řízení ve vztahu k rozporovaným výdajům neunesl v daňovém řízení své důkazní břemeno.

V žádosti o nařízení jednání žalobce navrhl výslech svědků J. V., J. W., Ing. P. K., Ing. A. Š., J. G., P. H., R. B., J. Č., V. B., L. K. a R. Š.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu pak právní zástupce žalobce uvedl, že ve správním spise je zachycena skutečnost, že žalobce v průběhu daňového řízení vůči správci daně vznesl dne 24.9.2009 návrh na provedení svědeckých výpovědí J. Č. a J. Z. a opětovných výsledků Ing. P. K. a V. B. Tento návrh však daňové orgány neakceptovaly, čímž žalobci nepřipustně znemožnily unést důkazní břemeno. Právní zástupce uvedl, že se dle jeho názoru nejedná o nepřipustně nově vznesenou žalobní námitku, neboť tato námitka již byla ze strany žalobce vznesena v samotném daňovém řízení. Dále právní zástupce žalobce při jednání uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí ani zpráva o daňové kontrole nebyly dostatečně odůvodněny a tudíž je považuje za nepřezkoumatelné.

Při tomtéž jednání soudu pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že správce daně není povinen provést všechny důkazní prostředky, které daňový subjekt navrhne, přičemž v daném případě své zamítavé stanovisko k provedení navrhovaných výsledků svědků správce daně řádně odůvodnil, jak dle jejího názoru vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 26.10.2009. Ve vztahu k návrhu na provedení výslechu svědků v řízení před soudem uvedla, že s tímto

návrhem nesouhlasí, neboť výsledk svědků L. K., J. G., R. Š. a P. H. žalobce v průběhu daňového řízení vůbec nenavrhoval a opakované výsledky ostatních svědků by dle jejího názoru do věci nepřinesly nic nového, když tito svědci již v daňovém řízení vyslechnuti byli a jejich výpovědi byly řádně zhodnoceny. Pověřená pracovnice dále zdůraznila, že v daném případě vznikly správci daně legitimní pochybnosti o daňové znatelnosti žalobcem uplatňovaných výdajů, přičemž žalobce tyto pochybnosti, ačkoliv mu k tomu byl dán dostatečný prostor, neodstranil. Trvala na tom, že žalobce tedy neunesl své důkazní břemeno.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že předmětem soudního přezkumu v daném řízení je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a zákonnost řízení, které vedlo k jeho vydání. Proto soud ve smyslu § 52 odst. 1 s.ř.s. nepřistoupil k provedení výsledků žalobcem navržených svědků J. V., J. W., Ing. P. K., Ing. A. Š., J. G., P. H., R. B., J. Č., V. B., L. K. a R. Š. v rámci jednání soudu. Soud zdůrazňuje, že správní soudnictví slouží jako kontrola zákonnosti postupů a závěrů moci výkonné ze strany moci soudní. Nejedná se a ani se nemůže jednat o jakousi další instanci, v jejímž rámci by bylo možné důkazními prostředky dále upřeshňovat samotný skutkový stav. Výslech svědků L. K., J. G., R. Š. a P. H. žalobce navrhl prvně až v rámci samotného soudního řízení. V rámci daňového řízení výsledk těchto svědků žalobce vůbec nenavrhoval. Žalobci nic nebránilo, aby tak za účelem unesení svého důkazního břemene v daňovém řízení učinil. Tato procesní liknavost jde plně k tíži žalobce. Není přípustné, aby žalobce navrhoval provedení důkazních prostředků za účelem unesení jeho důkazního břemene prvně až v řízení před správním soudem v rámci přezkumu druhoinstančního rozhodnutí v daňovém řízení.

V případě svědků J. V., J. W., Ing. P. K., Ing. A. Š. se jedná o svědky, kteří byli v rámci daňového řízení vyslechnuti. Jejich výpovědi byly daňovými orgány vyhodnoceny. Rovněž i v případě těchto svědků platí, že jejich opakovaný výslech před soudem žalobce navrhoval za účelem prokázání skutkového stavu. Vzhledem k výše popsanému charakteru správního soudnictví ani opakovaný výslech svědků vyslechnutých v rámci správního řízení za účelem upřesnění skutkového stavu není přípustný, neboť je nutno vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to i ve vztahu k otázce unesení a neunesení důkazního břemene ze strany daňového subjektu.

Dále se soud zabýval otázkou včasnosti žalobcoví námitky týkající se neprovedení v daňovém řízení výsledků svědků J. Č. a J. Z. a opětovných výsledků Ing. P. K. a V. B. Dle § 71 odst. s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze podat žalobu do dvou měsíců, kdy bylo žalobou napadené

rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení. Dle obsahu správního spisu bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 4.1.2011. Předmětná námitka neprovedení výše uvedených výsledků svědků nebyla obsažena v předložené žalobě a byla žalobcem vznesena až při jednání soudu dne 28.5.2014. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že tato námitka žalobce byla uplatněna opožděně. Skutečnost, že žalobce tuto námitku uplatňoval v rámci daňového řízení, nehraje žádnou roli. Když nebyla v zákonem stanovené lhůtě uplatněna námitka v řízení před soudem, je taková námitka v rámci správního soudnictví neprojednatelná. Proto se soud touto námitkou žalobce nemohl zabývat.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění. Rovněž tato námitka byla žalobcem vznesena až v rámci jednání soudu, tedy opožděně. Tato skutečnost ovšem nebrání tomu, aby se soud námitkou žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí zabýval. Je tomu tak proto, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, přičemž k tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal. Jinými slovy to znamená, že případnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabývá z úřední činnosti. Právě uvedený dílčí závěr soudu ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svých rozsudcích ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004, nebo ze dne 10. 6. 2004, č. j. 1 Afs 6/2003 – 62, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 374/2004, a také jsou oba dostupné na www.nssoud.cz.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je plně přezkoumatelné, neboť v něm učiněné závěry jsou dostatečným způsobem odůvodněny a provedené důkazní prostředky zcela přezkoumatelně zhodnoceny.

Dále se soud zabýval námitkami uplatněnými žalobce v podané žalobě.

Obecně se žalobce dovolával skutečnosti, že ve vztahu ke sporným výdajům své důkazní břemeno unesl a tyto výdaje měly být posouzeny jako daňově uznatelné výdaje.

Ve vztahu k otázce unesení a rozvržení důkazního břemene v rámci daňového řízení soud uvádí, že z ust. § 24 odst. 1 daňového zákona, vyplývá, že daňový subjekt má právo na odečet nákladů, které vynaložil na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nemůže se proto jednat o jakýkoliv výdaj vynaložený plátcem daně, nýbrž pouze o takový, který má přímou a bezprostřední vazbu na jeho další podnikatelskou činnost. Základem pro posouzení, zda daňový poplatník přiznal a odvedl příslušnou daň státu v odpovídající výši je jeho účetnictví, jehož vedení mu příkazuje zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o účetnictví“). Avšak samotné zjištění, že účetní doklady formálně odpovídají požadavkům předpisů o účetnictví, neprokazuje, že deklarovaný výdaj příslušným daňovým poplatníkem byl skutečně vynaložen a zdanitelné plnění se fakticky uskutečnilo. K unesení důkazního břemene daňovým subjektem tak nestačí jen formálně zdánlivě bezvadné doklady o vynaložených nákladech za poskytnuté zdanitelné plnění, jak tomu bylo v projednávaném případě, jelikož důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je daňovým subjektem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu, jak opakovaně bylo vysloveno v nálezech Ústavního soudu např. ze dne 11.2.2008,

sp. zn. I. ÚS 1841/07, ze dne 15.05.2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, nebo v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 21.4.2010, sp. zn. 9 Afs 111/2009, a ze dne 21.4.2010, sp. zn. 9 Afs 1/2010. Daňový subjekt v případě pochybností správce daně pak musí věrohodně prokázat, že jím vynaložené částky byly poskytnuty v souvislosti s jeho podnikatelskou činností.

Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je totiž v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně, neboť ten je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v ust. § 31 odst. 8 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto zákonného ustanovení má tedy také povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, přičemž pokud zjistí některou okolnost zpochybňující údaje vedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. V takovém případě daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného ust. § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může vydat v jeho neprospěch rozhodnutí. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně přitom vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů, jak vyplývá z ust. § 1 odst. 2 věty první a § 2 odst. 1 daňového řádu.

Dále soud uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v daném případě z ust. § 24 odst. 1 daňového zákona.

Způsob, jakým daňový subjekt plní svoji důkazní povinnost, tedy vyplývá z ust. § 31 odst. 8 písm. c) a odst. 9 daňového řádu. Daňový subjekt je povinen na základě příslušných zákonných ustanovení vést účetnictví (§ 1 zákona o účetnictví) či jiné povinné záznamy či evidence. Smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 zákona o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním

případu) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví, což bylo konstatováno Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudcích ze dne 30.8.2005, č.j. 5 Afs 188/2004 - 63, a ze dne 12.4.2006, č.j. 5 Afs 40/2005 - 72.

V daném konkrétním případě daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k výdajům hrazeným společností KEY Invest s.r.o. za zprostředkování a zajištění prací, dozorování a provedení prací, společnosti GROMSTAV s.r.o. za provedení prací a R. Č. za provedení prací.

Ve vztahu k plnění žalobce poskytnutým společností KEY Invest s.r.o. daňové orgány založily svoje pochybnosti na skutečnostech, že na uvedenou společnost byl prohlášen konkurz a dle sdělení dožádaného Finančního úřadu v Litvínově ze dne 18.6.2008, č.j. 34912/08/207930/6169, úpadce správci konkurzní podstaty nepředal žádné účetní ani daňové doklady a že příjmy deklarované společností KEY Invest s.r.o. v jejích daňových přiznáních za rozhodná období zdaleka nedosahují částek, které měly být této společnosti ze strany žalobce uhrazeny.

Uvedené skutečnosti dle názoru soudu plně postačují k tomu, aby daňové orgány oprávněně pojalý pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ze strany společnosti KEY Invest s.r.o. v souvislosti s výdaji účtovanými ve prospěch uvedené společnosti žalobcem, přestože dané výdaje byly zaúčtovány na základě formálně úplných účetních dokladů. Výše uvedené skutečnosti zakládající pochybnosti daňové orgány v rámci daňového řízení prokázaly a v důsledku toho přešlo v souladu s výše uvedeným ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno na žalobce, jemuž správce daně své pochybnosti v daňovém řízení náležitě sdělil ve výzvě učiněné ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu.

Daňovými doklady, u kterých vznikly správci daně pochybnosti v rámci daňové kontroly, byly faktury za zprostředkování za zdaňovací období roku 2005 č. F/400 ze dne 4.7.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/424 ze dne 1.8.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 666 000,- Kč, č. F/425 ze dne 1.9.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/476, ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/487 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 428 000,- Kč, č. F/557, ze dne 1.11.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, a za zdaňovací období roku 2006 č. F/673, ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 993 250,- Kč, č.

F/677 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/738 ze dne 1.1.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 439 900,- Kč, č. F/2 ze dne 1.1.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/83 ze dne 6.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 952 000,- Kč, č. F 86 ze dne 6.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč a č. F/163 ze dne 28.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 178 500,- Kč.

K výzvě na odstranění pochybností žalobce uvedl, že první smlouva mezi žalobcem a společností Metrostav a.s. byla uzavřena dne 10.9.2004 s ukončením do 31.12.2004. Mezi společnostmi KEY Invest s.r.o. a žalobcem byla uzavřena smlouva o zprostředkování dne 28.12.2004. Předmětem uvedené smlouvy mělo být zprostředkování uzavření smluv včetně dodatků žalobce se společností Metrostav a.s. na období 1.1.2005 - 31.12.2005. Dále žalobce ve svém vyjádření k výzvě na odstranění pochybností uvedl, že v rámci jednání konaného dne 20.12.2004 mezi zástupcem společnosti Metrostav a.s. (J. W. – hlavní stavbyvedoucí) žalobcem a tehdejším jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o. J. V. došlo ze strany společnosti KEY Invest s.r.o. k doporučení uzavření smlouvy o dílo mezi společností Metrostav a.s. a žalobcem.

Z výpovědi svědka Ing. J. K. jako zmocněného zástupce společnosti Metrostav a.s. ze dne 2.6.2008 vyplynulo, že výběr žalobce jako dodavatele na předmětných stavbách proběhl na základě doporučení nových zaměstnanců společnosti Metrostav a.s., kteří měli s žalobcem dobré zkušenosti z předchozího zaměstnání. Dále svědek uvedl, že společnost KEY Invest s.r.o. není vedena v účetním systému společnosti Metrostav a.s.

Z výpovědi Ing. P. K. jako manažera projektu stavby dálnice D8, úsek 0807/1, část B: most přes železniční trať Trmice ze dne 8.7.2008 vyplynulo, že žalobce získal zakázku na stavbě v roce 2004 na základě výběrového řízení a následně další zakázky v následujících letech byly žalobci přiděleny na základě dobrých zkušeností s jeho prací formou objednávky. Svědek výslovně uvedl, že před uzavřením smluv bylo jednáno pouze se žalobcem a společnost KEY Invest s.r.o. vůbec nezná. Smlouvy samotné připravoval svědek a podepisoval je ředitel divize. Pan J. W. byl dle svědka pouze stavbyvedoucí a do hodnocení subdodavatelů neměl co mluvit. Na výslovnou otázku, zda společnost KEY Invest s.r.o. či pan W. mohli ovlivnit doporučením přidělení zakázky žalobci, svědek uvedl, že společnost KEY Invest s.r.o. nezná a pan W. ovlivnit přidělení zakázky nemohl.

Svědka J. V. jako osobu, která byla v období prosinec 2004 až únor 2006 jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o., ve své výpovědi ze dne 17.7.2008 potvrdil, že všechny rozporované faktury byly společností KEY Invest s.r.o. vystaveny a byla uzavřena smlouva o zprostředkování ze dne 28.12.2004. Svědek dále uvedl, že obchodní spolupráce s žalobcem začala uvedenou zprostředkovatelskou smlouvou z prosince 2004. Předtím se uskutečnilo jednání za účasti žalobce, svědka a pana W.. Poté společnost KEY Invest s.r.o. zprostředkovávala práce dle faktur. Svědek uvedl, že o žádném jiném jednání než s panem W. neví. Práce společnosti KEY Invest s.r.o. spočívala v tom, že byla sepsána finální smlouva s Metrostav a.s., což se také stalo. K přímé otázce správce daně svědek uvedl, že v přiznání k dani z příjmů za rok 2005 a v přiznání k dani z přidané hodnoty za 3. a 4. čtvrtletí roku 2005 uvedl veškeré příjmy společnosti. V době podání přiznání za rok 2006 již nebyl jednatelem společnosti. Svědek blíže zprostředkovatelskou činnost společnosti KEY Invest s.r.o. nedokázal popsat.

Svědka J. W. jako stavbyvedoucí předmětné stavby ve své svědecké výpovědi ze dne 18.8.2009 uvedl, že měl v době jednání konaného s žalobcem dne 20.12.2004 za úkol

doporučit firmy z Ústecka, které by danou zakázku uspokojivě provedly, neboť byl jediný místní znalý poměrů. Svědek si již nepamatoval, zda toto jeho zmocnění vyplývalo z pracovní smlouvy. Svědek uvedl, že společnost KEY Invest s.r.o. znal. Měla zaměstnance stavebních profesí – zedníky tesaře, jeřáb a dopravní auta. Uvedl, že žalobce doporučil zřejmě Ing. K., který soupis navržených firem odvezl do Prahy, kde se dle předpokladů svědka provedlo výběrové řízení. K dotazu zástupce žalobce svědek uvedl, že společnost KEY Invest s.r.o. v určitém slova smyslu vystupovala jako zprostředkovatel zakázky. Jednání dne 20.12.2004 se společnost KEY Invest s.r.o. účastnila, protože doporučila žalobce pro další spolupráci na základě svědkovi telefonické poptávky.

Svědék Ing. J. N. jako ředitel divize 4 ve své svědecké výpovědi ze dne 15.4.2010 uvedl, že subdodavatelské firmy vybírala společnost Metrostav a.s. výběrovým řízením nebo byly přímo osločovány. Dále uvedl, že pan W. jako stavbyvedoucí mohl pouze doporučovat subdodavatele a připravovat podklady pro výběrová řízení. Na výběru subdodavatelů se podílel Ing. K. jako vedoucí projektu. Společnost KEY Invest s.r.o. svědek neznal. Svědek uvedl, že externí firmy se na výběru subdodavatelů nepodílely. K otázce žalobce svědek uvedl, že pan W. se mohl z pozice stavbyvedoucího podílet na výběrových řízeních na jednotlivé subdodavatele, pokud jej k tomu Ing. K. jako vedoucí projektu přizval.

Svědkyně Ing. A. Š. jako asistentka ekonoma na stavbě a od roku 2005 jako ekonom stavby ve své svědecké výpovědi ze dne 13.4.2010 uvedla, že pan W. jako stavbyvedoucí určitě mohl doporučovat subdodavatele z hlediska znalce místních poměrů. Mohl tedy doporučit i žalobce. Při výběru subdodavatelských firem jejich nabídky dle svědkyně určitě viděl Ing. K., stavbyvedoucí J. W. a přípravník pan H. Dále uvedla, že je možné, že zná společnost KEY Invest s.r.o. K výslovnému dotazu správce daně svědkyně uvedla, že neví, které firmy doporučil pan W. v roce 2005 a 2006 na stavbu dálnice D8. Rovněž uvedla, že neumí posoudit, tvrzení Ing. K., že pan W. „neměl co říkat“ do hodnocení subdodavatelských firem, ale uvedla, že pan W. byl důležitý pro správný průběh stavby.

Ve správním spisu je založena pracovní smlouva J. W. se společností Metrostav a.s., jejíž součástí je i popis pracovní pozice, kde je mimo jiné uvedeno, že pracovník na dané pozici odpovídá za zabezpečování vybraných činností v procesu nakupování subdodávek, a to konkrétně přejímání subdodávek a fakturaci a vyhodnocení subdodavatelů.

V rámci odvolání žalobce předložil smlouvu o zprostředkování uzavření zakázek pro dodavatele stavby – rámcová uzavřenou mezi žalobcem a společností KEY Invest s.r.o. dne 1.4.2004.

Na základě důkazních prostředků provedených v rámci daňového řízení dospěl soud k závěru, že se žalobci nepodařilo rozptýlit pochybnosti o skutečnosti, zda předmětné smlouvy se společností Metrostav a.s. byly skutečně uzavřeny na základě činnosti vyvinuté společností KEY Invest s.r.o., či zda uvedená společnost vůbec činila nějaké úkony směřující k získání příležitosti uzavřít danou smlouvu, a že tedy této společnosti vznikl nárok na vyplacení odměny na základě smlouvy o zprostředkování. Jediná schůzka, kterou se v rámci dokazování podařilo doložit, byla schůzka mezi žalobcem, jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o. a stavbyvedoucím J. W. Ovšem dle soudu se nepodařilo prokázat, že by doporučení žalobce stavbyvedoucímu mohlo mít vliv na uzavření smlouvy o dílo mezi společností Metrostav a.s. a žalobcem. Z výpovědí svědků dle soudu jednoznačně vyplynulo, že osobou odpovědnou za výběr subdodavatelů byl Ing. K. Ten ve své výpovědi výslovně popřel, že by stavbyvedoucí J. W. mohl mít nějaký vliv na výběru žalobce jako subdodavatele na předmětné stavbě. Ostatní svědci ze společnosti Metrostav a.s. sice připustili, že pan J. W. by mohl i doporučovat na základě místní znalosti jednotlivé subdodavatele, ovšem ze svých pozic ve společnosti

Metrostav a.s. nemohly nijak potvrdit, že by k tomu skutečně docházelo či zda k tomu došlo v daném případě žalobce. Dle soudu klíčový svědek Ing. K. tedy výslovně vyloučil možný vliv pana W. na výběr subdodavatelů a výslovně uvedl, že společnost KEY Invest s.r.o. nezná.

Pochybnosti soudu rovněž vzbuzuje skutečnost, že po celou dobu daňového řízení před správcem daně žalobce uváděl, že závazkový vztah mezi ním a společností KEY Invest s.r.o. byl založen na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 28.12.2004, ovšem jediná doložená schůzka pana W. a jednatele společnosti KEY Invest s.r.o. proběhla již před uzavřením této zprostředkovatelské smlouvy dne 20.12.2004. Tuto skutečnost potvrdil i tehdejší jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. ve své výpovědi, kde uvedl, že spolupráce se žalobcem započala uvedenou zprostředkovatelskou smlouvou z prosince 2004. Pochybnosti dále prohlubuje i skutečnost, že až v rámci odvolacího řízení žalobce předložil jinou smlouvu o zprostředkování se společností KEY Invest s.r.o., která měla být uzavřena již 1.4.2004. Samotný bývalý jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. nebyl schopen kromě výše uvedené jediné schůzky blíže specifikovat zprostředkovatelskou činnost vykonávanou ve prospěch žalobce. Totéž lze konstatovat i o technologickém a organizačně časovém popisu stavby, který měl být vyhotoven společností KEY Invest s.r.o. pro žalobce dne 9.12.2004 za účelem vyhotovení nabídky k uzavření smlouvy se společností Metrostav a.s. Tento doklad předložil žalobce až v rámci odvolacího řízení a do té doby se o něm nezmiňoval on ani bývalý jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. Pochybnosti vzbuzuje i skutečnost, že tento dokument měl být vyhotoven dříve než dle výpovědi bývalého jednatele společnosti KEY Invest s.r.o. byla započata spolupráce této společnosti se žalobcem.

Svědék R. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 27.4.2009 uvedl, že zástupce společnosti KEY Invest s.r.o. jej požádal, zda by neposkytl mechanizaci pro žalobce. Dále v čestném prohlášení svědek uvedl, že ví, že společnost KEY Invest s.r.o. zprostředkovávala kontakty pro žalobce. V samotné svědecké výpovědi ze dne 24.8.2009 však svědek již uvedl pouze, že ví, že jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o. byl pan V. a že tato firma něco dělá na stavbě mostů v Trmicích. Pan V. mu řekl, že potřebují nákladák s rukou. Výslovně svědek dále uvedl, že o konkrétních činnostech společnosti KEY Invest s.r.o. pro žalobce neví. Dle soudu tedy ani toto čestné prohlášení ve spojení se svědeckou výpovědí R. B. není způsobilé prokázat tvrzení žalobce. Z uvedených skutečností nelze dovodit žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu mezi žalobcem a společností KEY Invest s.r.o.

Dle soudu ani samotné odsouhlasení faktur bývalým jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o. v rámci jeho svědecké výpovědi není nespornou skutečností, neboť výše částek fakturovaných samotným žalobcem dané společnosti za rozhodné období převyšuje částky, které byly přiznány společnosti KEY Invest s.r.o. v jejích přiznáních k dani z příjmů a k dani z přidané hodnoty za rozhodná období, přestože v téže výpovědi bývalý jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. tvrdil, že jistě v přiznání k dani z příjmů za rok 2005 uvedl veškeré dosažené příjmy.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobce v rámci daňového řízení neunesl své důkazní břemeno a nepodařilo se mu prokázat, že uzavření smluv o dílo a jejich dodatků se společností Metrostav a.s. a jejich dodatků bylo skutečně zprostředkováno pro žalobce společností KEY Invest s.r.o. a že tedy uhrazená plnění byla ze strany žalobce vynaložena na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Dle názoru soudu daňové orgány správně vyhodnotily zjištěný skutkový stav. Žalobcovu námitku tak soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Ve vztahu k plnění žalobce společností KEY Invest s.r.o. dále vznikly správci daně pochybnosti v rámci daňové kontroly o fakturách za zajištění prací, zajištění dozorování nebo provedení prací za zdaňovací období roku 2005 č. F/484 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 285 600,- Kč, č. F/485 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 011 500,- Kč, č. F/486 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 249 900,- Kč, č. F/513 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 535 500,- Kč, č. F/558 ze dne 1.10.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 535 500,- Kč, a za zdaňovací období roku 2006 č. F/597 ze dne 1.11.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 315 350,- Kč, č. F/598 ze dne 1.11.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 803 250,- Kč, č. F/599 ze dne 1.11.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 249 900,- Kč, č. F/674 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 549 780,- Kč, č. F/675 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 249 900,- Kč, č. F/676 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 773 500,- Kč, č. F/678 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 553 350,- Kč, č. F/679 ze dne 1.12.2005, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/735 ze dne 1.1.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 041 250,- Kč, č. F/737 ze dne 1.1.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 1 981 350,- Kč, č. F/1 ze dne 1.1.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 249 900,- Kč, č. F/84 ze dne 6.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 314 160,- Kč, č. F/85 ze dne 6.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 658 070,- Kč, č. F/160 ze dne 28.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 232 050,- Kč, č. F/161 ze dne 28.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 392 700,- Kč a č. F/162 ze dne 28.2.2006, dle které mělo být společnosti KEY Invest s.r.o. vyplaceno 261 800,- Kč.

K výzvě na odstranění pochybností žalobce uvedl, že mezi žalobcem a společností KEY Invest s.r.o. ve vztahu k uvedeným pracem byl uzavřen ústní závazkový vztah dle § 536 a násl. obchodního zákoníku, ve kterém byl na začátku zúčtovacího období (měsíc) určen předběžný předmět díla, termín zahájení, termín dokončení, finanční ohodnocení a finanční plnění. Rozsah prací byl dle žalobce určován operativně na stavbě dle potřeby (práce pomocné, odborné, přesuny hmot atd.). Vzhledem k náročnosti stavby a počtu pracovníků nebylo možno evidovat jednotlivé pracovní výkony pro každého pracovníka. Na konci fakturačního byly ceny po dohodě korigovány v závislosti na odsouhlasení financí vyššího dodavatele.

Svědka J. V. jako bývalý jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. ve své svědecké výpovědi ze dne 17.7.2008 uvedl, že všechny sporné faktury vystavila společnost KEY Invest s.r.o. K pracem prováděným společností KEY Invest s.r.o. uvedl, že určitě spolupracovali s externími spolupracovníky v oblasti stavebnictví. Práce byly prováděny firmami nebo živnostníky na základě doporučení externích spolupracovníků. Již si nepamatoval přesně podrobnosti a jména firem si rovněž nepamatoval. Mělo se snad jednat o práce na pilířích mostu. Vše by mělo být založeno ve společnosti KEY Invest s.r.o.

Soud konstatuje, že ve vztahu k stavebním pracem, které měly být provedeny pro žalobce společností KEY Invest s.r.o. jako subdodavatelem na předmětené stavbě, žalobce v rámci řízení před správcem daně nepředložil žádný důkazní prostředek, který by byl způsobilý osvědčit, o jaké stavební práce se jednalo, v jakém rozsahu byly provedeny a kdy byly společností KEY Invest s.r.o. provedeny. V tomto směru žalobce jednoznačně neunesl

svoje důkazní břemeno. K soupisům provedených prací, které ve vztahu k jednotlivým fakturám předložil žalobce v rámci svého odvolání proti dodatečným platebním výměrům, soud konstatuje, že uvedené soupisy sice obsahují vždy soupis určitých zcela obecných prací a jejich ocenění, ovšem tyto soupisy nejsou nijak datovány. Práce jsou popsány zcela obecně bez bližší specifikace místa a doby provedení. Pochybnosti ve vztahu k těmto listinám vzbuzuje rovněž skutečnost, že žalobce po celou dobu řízení před správcem daně tvrdil, že žádné soupisy provedených prací neexistují.

Žalobcem v rámci odvolacího řízení předložená fotodokumentace neprokazuje žádným způsobem, kdo dané vyfotografované práce provádí, ani kde se vyfotografované stavby nacházejí.

Ve vztahu k dozorovým pracem pak dále soud uvádí, že z výpovědi žádného svědka nevyplynulo, že by společnost KEY Invest s.r.o. na předmětné stavbě vykonávala dozorové práce.

Rovněž i v případě provedených prací stejně jako v případě zprostředkování odsouhlasení faktur J. V. jakožto bývalým jednatelem společnosti KEY Invest s.r.o. v rámci jeho svědecké výpovědi není nespornou skutečností, neboť výše částek fakturovaných samotným žalobcem dané společnosti za rozhodné období převyšuje částky, které byly přiznány společností KEY Invest s.r.o. v jejích přiznáních k dani z příjmů a k dani z přidané hodnoty za rozhodná období, přestože v téže výpovědi bývalý jednatel společnosti KEY Invest s.r.o. tvrdil, že jistě v přiznání k dani z příjmů za rok 2005 a přiznáních k dani z přidané hodnoty za rok 2005 uvedl veškeré dosažené příjmy.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani ve vztahu k pracem provedeným společností KEY Invest s.r.o. žalobce neunesl své důkazní břemeno, když v rámci daňového řízení nepředložil důkazní prostředky, které by jednoznačně prokázaly pravdivost jeho tvrzení. Soud důkazní situaci vyhodnotil totožně jako daňové orgány a dospěl k závěru, že ze strany daňových orgánů nedošlo k nesprávnému vyhodnocení zjištěného skutkového stavu. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že daná žalobcova námitka je zcela nedůvodná.

Ve vztahu k plnění žalobce poskytnutým společností GROMSTAV s.r.o. daňové orgány založily svoje pochybnosti na skutečnosti, že uvedená společnost je nekontaktní a na tom, že na zpochybněných fakturách není uveden popis a rozsah uvedených prací a kdy byly práce provedeny.

Uvedené skutečnosti dle názoru soudu plně postačují k tomu, aby daňové orgány oprávněně pojaly pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ze strany společnosti GROMSTAV s.r.o. v souvislosti s výdaji účtovanými ve prospěch uvedené společnosti žalobcem, přestože dané výdaje byly zaúčtovány na základě formálně úplných účetních dokladů. Výše uvedené skutečnosti zakládající pochybnosti daňové orgány v rámci daňového řízení prokázaly a v důsledku toho přešlo v souladu s výše uvedeným ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno na žalobce.

Daňovými doklady, u kterých vznikly správci daně pochybnosti u společnosti GROMSTAV s.r.o. v rámci daňové kontroly, byly faktury za provedené práce za zdaňovací období roku 2006 č. F/1173 ze dne 1.11.2006, dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 176 194,- Kč, č. F/1336 ze dne 1.12.2006, dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 181 921,- Kč a č. F/1523 ze dne 3.1.2007 dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 141 015,- Kč.

K výzvě na odstranění pochybností žalobce uvedl, že mezi žalobcem a společností GROMSTAV s.r.o. ve vztahu k uvedeným pracem byl uzavřen ústní závazkový vztah dle § 536 a násl. obchodního zákoníku, ve kterém byl na začátku zúčtovacího období (měsíc) určen předběžný předmět díla, termín zahájení, termín dokončení, finanční ohodnocení a finanční plnění. Rozsah prací byl dle žalobce určován operativně na stavbě dle potřeby (práce pomocné, odborné, přesuny hmot atd.). Vzhledem k náročnosti stavby a počtu pracovníků nebylo možno evidovat jednotlivé pracovní výkony pro každého pracovníka. Na konci fakturačního byly ceny po dohodě korigovány v závislosti na odsouhlasení financí vyššího dodavatele.

Soud konstatuje, že u dokladů č. F/1173 a F/1523 jsou připojeny doklady, které jsou pravděpodobně evidencí docházky zaměstnanců. Evidence je nadepsána Autosalon Lexus říjen a Autosalon Lexus prosinec. Z uvedených výkazů docházky nelze ovšem poznat, jaké práce a v jakém rozsahu byly odvedeny. Proto i v tomto případě se soud ztotožnil se závěrem daňových orgánů, že uvedené listiny neprokazují v dostatečném rozsahu tvrzení žalobce a důkazní břemeno tak zůstalo na jeho straně.

Svědék R. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 29.4.2009 uvedl, že společnost GROMSTAV s.r.o. dlouhodobě poskytovala žalobci pracovníky, kteří pro něho prováděli práce. K otázce daňových orgánů pak ve své svědecké výpovědi pouze uvedl, že skutečnost, že zaměstnanci společnosti GROMSTAV s.r.o. pracovali v Trmicích, ví jen z doslechu. Svým vyjádřením při svědecké výpovědi prakticky dle soudu svědek sám znevěrohodnil své tvrzení obsažené ve výše uvedeném čestném prohlášení.

Svědék V. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 29.4.2009 uvedl, že od společnosti GROMSTAV s.r.o. působil na stavbě Lexus Praha Ukrajinec, který prováděl betonářské práce a pomocné práce. Fakturace pak odpovídá jednomu pracovnímu výkonu za měsíc, období vystavení a doba práce odpovídá období, kdy byl uvedený pracovník na stavbě. Ve své svědecké výpovědi ze dne 24.8.2009 pak svědek uvedl, že je mu známo, že na stavbě Lexus Praha pracoval pracovník firmy GROMSTAV s.r.o. Předpokládá, že tam prováděl stavební práce – příprava bednění pro betonáž, což je natírání odbedňovacím olejem, čištění bednění, prováděl úklid po betonáži a mohl se i účastnit samotné betonáže. Zda byl přítomen této betonáži, si již svědek nepamatoval. Částku vyplacenou společností GROMSTAV s.r.o. si svědek nepamatoval. Ani uvedená výpověď svědků dle soudu nepostačuje k prokázání pravdivosti tvrzení žalobce ve vztahu k výdajům žalobce hrazeným společností GROMSTAV s.r.o. Je zcela v obecné úrovni a nedokládá přesný rozsah a množství provedených prací společností GROMSTAV s.r.o. pro žalobce.

R. Č. ve svém čestném prohlášení ze dne 27.4.2009 uvedl, že na stavbě Lexus Praha pracoval jeden Ukrajinec jako pomocník a betonář, faktury dával jednou za měsíc. Fakturované částky odpovídají výkonu, období pak odpovídá jeho působení na stavbě. Toto čestné prohlášení není opatřeno ověřeným podpisem. Nelze tedy nijak ověřit totožnost osoby podepisující toto prohlášení. Dle názoru soudu proto toto prohlášení nelze jednoznačně dle soudu ověřit jako důkaz prokazující skutečnosti v něm uvedené.

Svědék K. H. uvedl ve své výpovědi ze dne 24.8.2009, že při jednáních zastupuje pana R. Č. na základě generální plné moci při různých jednáních. Ve vztahu ke společnosti GROMSTAV s.r.o. uvedl, že na tuto společnost si nevzpomíná.

Soud konstatuje, že ve vztahu ke stavebním pracem, které měly být provedeny pro žalobce společností GROMSTAV s.r.o. jako subdodavatelem na předmětené stavbě žalobce v rámci řízení před správcem daně ani v rámci odvolacího řízení nepředložil žádný důkazní prostředek, který by byl způsobilý osvědčit, o jaké stavební práce se jednalo, v jakém rozsahu

byly provedeny a kdy byly společností GROMSTAV s.r.o. provedeny. V tomto směru žalobce jednoznačně neunesl svoje důkazní břemeno.

Žalobcem v rámci odvolacího řízení předložená fotodokumentace neprokazuje žádným způsobem, kdo dané vyfotografované práce provádí, ani kde se vyfotografované stavby nacházejí.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani ve vztahu k pracím provedeným společností GROMSTAV s.r.o. žalobce neunesl své důkazní břemeno, když v rámci daňového řízení nepředložil důkazní prostředky, které by jednoznačně prokázaly pravdivost jeho tvrzení. Soud důkazní situaci vyhodnotil totožně jako daňové orgány a dospěl k závěru, že ze strany daňových orgánů nedošlo k nesprávnému vyhodnocení zjištěného skutkového stavu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že nebylo zpochybňováno, že by nebyly provedeny konkrétní práce, ale právě to, zda dané úkony byly provedeny konkrétní firmou za žalobcem tvrzených podmínek. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že daná žalobcova námitka je nedůvodná.

Ve vztahu k plnění žalobce poskytnutým R. Č. daňové orgány založily svoje pochybnosti na skutečnostech, že příjmy deklarované v jeho daňových přiznáních za rozhodná období zdaleka nedosahují částek, které měly být R. Č. ze strany žalobce uhrazeny a že R. Č. byl pro daňové orgány v předmětném řízení nekontaktní.

Uvedené skutečnosti dle názoru soudu plně postačují k tomu, aby daňové orgány oprávněně pojalý pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ze strany R. Č. v souvislosti s výdaji účtovanými ve prospěch uvedeného žalobce, přestože dané výdaje byly zaúčtovány na základě formálně úplných účetních dokladů. Výše uvedené skutečnosti zakládající pochybnosti daňové orgány v rámci daňového řízení prokázaly a v důsledku toho přešlo v souladu s výše uvedeným ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno na žalobce.

Ve vztahu k plnění žalobce R. Č. vznikly správci daně pochybnosti v rámci daňové kontroly o fakturách za zajištění přípravných a dokončovacích prací za zdaňovací období roku 2005 č. F/441 ze dne 13.12.2004, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 126 000,- Kč, č. F 140 ze dne 8.4.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 180 000,- Kč, č. F/208 ze dne 6.6.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 150 000,- Kč, č. F/271 ze dne 12.7.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 250 000,- Kč, č. F/413 ze dne 12.9.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 200 000,- Kč, č. F/488 ze dne 10.10.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 106 750,- Kč, č. F/761 ze dne 15.12.2005, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 110 000,- Kč a za zdaňovací období roku 2006 č. F/9 ze dne 12.1.2006, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 44 220,- Kč, č. F/172 ze dne 14.3.2006, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 61 000,- Kč, č. f/973 ze dne 1.9.2006, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 133 720,- Kč, č. F/1382 ze dne 5.12.2006, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 97 160,- Kč a č. F/1529 ze dne 27.12.2006, dle které mělo být R. Č. vyplaceno 146 127,- Kč. Dále měly daňové orgány pochybnosti o úhradách provedených na základě výdajových dokladů č. V/182 ze dne 10.2.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 61 000,- Kč, č. V/453 ze dne 11.4.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 58 000,- Kč, č. V/543 ze dne 2.5.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 30 000,- Kč, č. V/604 ze dne 12.5.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 26 000,- Kč, č. V/726 ze dne 8.6.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 67 000,- Kč, č. V/1266 ze dne 12.9.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 134 000,- Kč, a č. V/1868 ze dne 20.11.2006, dle kterého mělo být R. Č. vyplaceno 30 800,- Kč.

K výzvě na odstranění pochybností žalobce uvedl, že mezi žalobcem a R. Č. ve vztahu k uvedeným pracem byl uzavřen ústní závazkový vztah dle § 536 a násl. obchodního zákoníku, ve kterém byl na začátku zúčtovacího období (měsíc) určen předběžný předmět díla, termín zahájení, termín dokončení, finanční ohodnocení a finanční plnění. Rozsah prací byl dle žalobce určován operativně na stavbě dle potřeby (práce pomocné, odborné, přesuny hmot atd.). Vzhledem k náročnosti stavby a počtu pracovníků nebylo možno evidovat jednotlivé pracovní výkony pro každého pracovníka. Na konci fakturačního byly ceny po dohodě korigovány v závislosti na odsouhlasení financí vyššího dodavatele.

Svědék R. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 29.4.2009 uvedl, že R. Č. dlouhodobě poskytoval žalobci pracovníky, kteří pro něho prováděli práce. K otázce daňových orgánů pak ve své svědecké výpovědi ze dne 24.8.2009 pouze uvedl, že skutečnost, že zaměstnanci R. Č. pracovali v Trmicích, ví jen z doslechu. Svým vyjádřením při svědecké výpovědi prakticky dle soudu svědek sám znevěrohodnil své tvrzení obsažené ve výše uvedeném čestném prohlášení.

R. Č. ve svém čestném prohlášení ze dne 27.4.2009 uvedl, že na předmětných stavbách prováděl pomocné a přípravné práce na základě písemné nebo ústní smlouvy o dílo dle § 536 obchodního zákoníku. Prováděny byly práce pomocné pro práce betonářské, tesařské, přesuny hmot, zemní práce vše dle požadavku žalobce. V případě stavby D8 – most přes tratě ČD prováděl základy pro mostní pilíře, mostní pilíře, hlavy mostních pilířů, základy pro ocelovou nosnou konstrukci, mostovou desku, mostové římsy, dilatační úsek, opěry mostu. V případě obchodního centra České Budějovice prováděl R. Č. železobetonový skelet nájezdové rampy obchodního centra a v případě stavby Autosalon Lexus Praha prováděl železobetonový skelet objektu a izolace. Předmětné práce dle čestného prohlášení prováděl R. Č. sám, zaměstnanci nebo najatými pracovníky. Datum a částky uvedené v dokladech dle prohlášení R. Č. souhlasí a byly proplaceny a záúčtovány. Toto čestné prohlášení není opatřeno ověřeným podpisem. Nelze tedy nijak ověřit totožnost osoby podepisující toto prohlášení. Dle názoru soudu proto toto prohlášení nelze jednoznačně dle soudu ověřit jako důkaz prokazující skutečnosti v něm uvedené.

Svědék K. H. uvedl ve své výpovědi ze dne 24.8.2009, že při jednáních zastupuje pana R. Č. na základě generální plné moci při různých jednáních. Vypověděl dále, že R. Č. vykonával pro žalobce dokončovací stavební práce. R. Č. měl dva zaměstnance nastálo a ostatní najímal na živnostenský list nebo na brigádu. Firma se zabývala stavebními pracemi spočívajícími v neodborných pracích. Konstatoval, že určitě byla vedena evidence a vedl ji pan B. Dle svědka lidé pana Č. pracovali na stavbách D8 – most přes tratě ČD, Obchodní centrum České Budějovice i Autosalon Lexus. Svědek na stavbách nebyl osobně přítomen. Pouze tam dovážel dělníky. Z jejich vyprávění ale věděl, co dělali. K dotazu daňového orgánu uvedl, že žalobce vyplatil R. Č. za provedené práce v letech 2005 a 2006 částku pod jeden milion korun. Výslovně svědek uvedl, že příjmy od žalobce byly panem Č. přiznány ke zdanění.

Svědék V. B. ve své výpovědi ze dne 24.8.2009 uvedl, že ke každé faktuře musel být vytvořen výkaz provedené práce, který on odsouhlasil podle stavebních deníků (celou stavbu byl veden jeden, který vedl on). Ten výkaz byl předložen žalobci, který jej odsouhlasil, a na jeho základě byly vydány faktury. Dále uvedl, že si pamatuje, že na předmětných stavbách pracovali jako subdodavatel mimo jiné i R. Č.

Svědék J. Č. ve své výpovědi ze dne 13.4.2010 uvedl, že pracoval pro R. Č. na základě živnostenského oprávnění. Jeho pracovní náplní byly dokončovací práce. Pro žalobce dělal svědek společně s R. Č. šalování a betonování na mostovce, stavěli lešení, vázali železo,

odbedňovali, prováděli zednické práce, odhřebíkovávali prkna, skládali je pro další použití a prováděli úklidové práce. Svědek uvedl, že práci od objednatele přebíral pro firmu R. Č. on a rovněž on ji předával. Svědek uvedl, že měli stavební deník, kde byly uváděny provedené práce a ty pak podle ceníků byly ohodnoceny a vyfakturovány. Tento stavební deník však není v současnosti k dispozici. Práci předávali panu H. a ten ji přebíral. Svědek rozhodně uvedl, že dle jeho názoru vyfakturované příjmy R. Č. od žalobce byly řádně přiznány ke zdanění.

Soud konstatuje, že ve vztahu k stavebním pracem, které měly být provedeny pro žalobce R. Č. jako subdodavatelem na předmětných stavbách, žalobce v rámci řízení před správcem daně nepředložil žádný důkazní prostředek, který by byl způsobilý osvědčit, v jakém rozsahu byly provedeny a kdy byly firmou R. Č. provedeny. Svědci sice konstatovali, že byly vedeny různé stavební deníky, ve kterých měly být práce zaznamenány. Ovšem stavební deník, o kterém se zmínil svědek J. Č., není údajně k dispozici a stavební deník vedený V. B. na stavbu D8 - most přes tratě ČD neobsahuje žádnou zmínku o žalobci jako subdodavateli ani o R. Č. (v tomto stavebním deníku jsou uvedeny pouze odvedené práce celkově a sloužil pro předání prací zadavateli – společnosti Metrostav a.s.). V tomto směru žalobce jednoznačně neunesl svoje důkazní břemeno. K soupisům provedených prací, které ve vztahu k jednotlivým fakturám předložil žalobce v rámci svého odvolání proti dodatečným platebním výměrům, soud konstatuje, že uvedené soupisy sice obsahují vždy soupis určitých zcela obecných prací a jejich ocenění, ovšem tyto soupisy nejsou nijak datovány. Práce jsou popsány zcela obecně bez bližší specifikace místa a doby provedení. Pochybnosti ve vztahu k těmto listinám vzbuzuje rovněž skutečnost, že žalobce po celou dobu řízení před správcem daně tvrdil, že žádné soupisy provedených prací neexistují.

Žalobcem v rámci odvolacího řízení předložená fotodokumentace neprokazuje dle soudu žádným způsobem, kdo dané vyfotografované práce provádí, ani kde se vyfotografované stavby nacházejí.

Soud dále uvádí, že pochybnosti o správnosti prováděné fakturace umocňuje i skutečnost, že ač svědkové J. Č. a hlavně K. H., který zastupoval pan R. Č. na základě generální plné moci, konstatovali, že veškeré příjmy pana R. Č. od žalobce byly řádně přiznány k dani, celkové příjmy uvedené R. Č. v jeho daňových přiznáních za rok 2005 a 2006 jsou nižší než souhrn částek, které byly žalobcem R. Č. za jednotlivá zdaňovací období vyfakturovány.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani ve vztahu k pracem provedeným R. Č. žalobce neunesl své důkazní břemeno, když v rámci daňového řízení nepředložil důkazní prostředky, které by jednoznačně prokázaly pravdivost jeho tvrzení. Soud důkazní situaci vyhodnotil totožně jako daňové orgány a dospěl k závěru, že ze strany daňových orgánů nedošlo k nesprávnému vyhodnocení zjištěného skutkového stavu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že nebylo zpochybňováno, že by nebyly provedeny konkrétní práce, ale právě to, zda dané úkony byly provedeny konkrétní firmou za žalobcem tvrzených podmínek. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že daná žalobcova námitka je nedůvodná.

Pro úplnost soud podotýká, že z obsahu správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že daňové řízení bylo zmanipulováno za účelem poškození žalobce. Dle názoru soudu postupy daňových orgánů byly standardní stejně jako posuzování žalobcem předložených důkazů.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému ani náhradu za cestovné k soudnímu jednání, ubytování a stravné, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestové, ubytování a stravné žalovanému přiznávány, došlo by dle soudu k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit uvedené náklady.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová